

Modern hovforskning revolutionerar hovvården.

Modern hovforskning utförd av bland annat Dr. Robert Bowker VMD, PhD. (Equine foot laboratory, Michigan State University) har medfört att tidigare mer eller mindre obotliga hovsjukdommar som "hovbensrotation", "hovbenssänkning" och kronisk fång har fått sin naturliga förklaring.

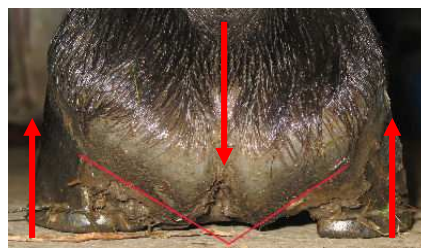
Dr. Bowkers forskning visar att anledningen till att man tidigare har haft problem att rehabilitera dessa åkommor är att traditionell hovvård fördelar belastningen mellan hovvägg och stråle på ett onaturligt sätt. Traditionen med för höga hovväggar, framför allt trakter, och/eller metallskor överför belastningar som naturligt skulle tagits av strålen till hovväggen. Enligt Dr. Bowker finns det ingenting i hovens anatomi som skulle kunna motivera att det är hovväggen som skall bära hästens vikt. Hästens vikt bärs upp av skelettet (som på alla landlevande däggdjur) vilket gör att i princip hela hästen vikt belastar hovbenet i hovleden. För att därifrån föra ut lasten till hovväggen måste hela hästens vikt passera den så kallade "kötthoven" vilken till större delen består av blodkärl. Detta medför således att på en häst som bara går på hovväggarna, dvs. bara lämnar avtryck efter hovvägg eller metallskor på marken, hänger hela hästens vikt i blodkärlens väggar vilket är både onaturligt och skadligt.

Dr. Bowker hävdar vidare att både sulan och strålen är primärt vikt bärande organ. I sulan finns ungefär 10.000 st stående porer och i varje por finns en artär och en ven. Dessa blodkärlförsedda porer skall fungera som "hydrauliska stötdämpare" (precis som på en bil) för att dämpa stöten när hoven sätts i marken. Detta fungerar naturligtvis inte om sulan aldrig får markkontakt. Om strålen inte får fungera som den stötupptagande "landningsplats" den är avsedd att vara kommer hela hovens bakre del att bli deformerad, underutvecklad och överkänslig med bristande förmåga och funktion som resultat.

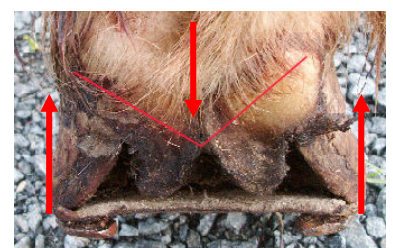
På en häst som går med för höga hovväggar och/eller metallskor blir höjdförhållandet mellan mark, sula och stråle onaturligt med resultat att hoven ovillkorligen deformeras (traktrång) vilket medför en kraftig försämring av hovens blodcirkulation. Detta leder i sin tur till försämrade tillväxt, försämrade motståndskraft, försämrade material-kvalité och försämrade läkningsförmåga.

Barfota och rätt verkad.

Skodd med låga trakter.

Skodd med höga trakter.

Strålens naturliga läge i hoven är även helt avgörande för en naturlig hovsättning där trakten sätts i först. Om hoven inte sätts i med strålen först blir steget kortare och stötigare. Dessutom ökar risken för hov-, och kotledsinflammationer på grund av ledernas onaturliga belastningsvinklar om hoven sätts i med tån först.